

SVENSKA
RUN-URKUNDER,

UTGIFNA

AF

RICHARD DYBECK.

Första Samlingen.

STOCKHOLM,
TRYCKTE HOS JOH. BECKMAN, 1855.

Södermanland. Sotholms härad, Sorunda socken, Billsta.

Vi följa nu den nämnda häradsvägen söder ut och öfvergå snart Fituna-ån vid Fullbro by, som ligger å en ansenligare höjd nära och söder om bron. Å samma höjd se vi tre stora ättehögar, af hvilka isynnerhet en, prydd med en vacker bautasten af tre alnars böjd, drager våra blickar till sig; föga mindre det stora bördiga däldfält, »dyarne», som allt från Frölunda, norr om Aska, genomstryker hela Sorunda till sjön Styran på gränsen mot Ösmo socken, samt får sin fulla vidd nedanför Fullbro, hvars höjder deraf gjort ett krökt pass. Byalagen ligga nästan i rad å höjderna i dälden och vägen löper utmed dem. Från Fullbro komma vi snart in i Billsta gårde, och kunna här icke undgå att fästa ögonen på en enstaka, mycket stor, jordfast sten eller klippstycke, stående till venster (öster) invid vägen, nästan midtpå gårdet. Vid närmare påseende finnes en öfre del af honom, flat och mer än två alnar högt uppå hans åt vägen vända sida, ega runristning, af hvilken tiden och det öppna läget lemnat öfrigt, inom en enkel slinga med kors, följande:

* * H R Y P T I A * T N P * H T T B I T R . (*) . t . . * Y I . . . * * T P N T *
I . . P I A * P . (P) . I P * P T N R

Det är: HULMKAIR AUK SOAINBIAR. A.. MI... HAKUA I.. PIR
K. (P). IF FAUR

Med undantag af en staf i ordet framför *hakua*, af hvilken intet spår nu mer finnes, upptager ritningen alla stafvar, som funnits i denna ristning. De felande och de otydliga kännestrecken skola efter ristningen aldrig kunna återställas.

Kringboende allmoge berättar: »I forna dagar, när sjön gick öfver *dyarne*, stod å dem ett slag mellan *Skeppsmän*. I slaget stupade, bland andre, tre män, hvilka blefvo begrafne under Billsta-stenen». — En omöjlighet! Billsta-klippan är jordfast och sträcker sig åtta till tio alnar under marken. En förblandning af Billsta-stenen med de närliggande Fullbrohögarna är tänkbar. *

* Äfven rörande Bröta-stenen (N:r 6) förtäljes en sägen, den jag, efter nyligen erhållen uppmaning, att här icke utesluta dylika, framdeles får tillfälle att anföra.

